

До отчої слави.

Фото Л. МІРГОРОДСЬКОГО.

У СВІТЛІ „КП“ НЕ ЛИШЕ КРИТИКА...

Робітники Кіровоградського ремзаводу «Укрсільгостехніка» досягли нині високих трудових здобутків. У значній мірі тому, що тут знайдено нові резерви, завдяки яким удалося поліпшити якість і збільшити випуск продукції. Резерви є всюди, потрібно тільки наполегливо їх шукати — такий висновок ще раз підтверджувала одна з останніх стіннівок заводського «КП». Вона викривала безвідповідальність, з якою спеціалісти і керівники ковальсько-пресового цеху дивились на те, як загарашують робочі площі заготовками і вже виробленими деталями. Через це значно знизилася продуктивність праці.

«Комсомольський прожектор» — своєрідна трибуна, з якої молодь має можливість говорити про недоліки, піднімати проблеми. І якщо критика не залишиться поза увагою, допоможе — дії «КП» увінчалися результатом. Звичайно, кожне питання «Комсомольський прожектор» не в спроможності вирішувати сам. І тут «прожектористи» звертаються по допомогу до партійної, профспілкової організації і дирекції заводу. Біля заводської прохідної кидається у вічі велике табло. На ньому кожного дня спалахує електрична лампочка. Вона «сигналізує» про те, з вини якого цеху зірвано добовий графік. Це табло можна побачити навіть з вулиці. Та на підприємстві не бояться виносити «сміття» з хати. А бажання не опинитись перед людьми у неприглядному світлі, примушує відстаючих добросовісно відноситися до своєї праці.

Іноді буває, що за важливими справами руки не доходять до менш важливих. Але для заводських «прожектористів» другорядних справ немає. Вони висміюють і окремих ледарів, бракоробів, і піднімають важливі проблеми.

— А часом розповідь про передового робітника і секрети його майстерності приносить не менше успіху, ніж гострий критичний матеріал, — говорить заступник секретаря заводського комітету комсомолу Ольга Бринза. — Такі розповіді в листівках «КП» вже стали традиційними. А в одному з номерів творчий колектив, очолюваний Володимиром Родіоновим, навіть зробив своєрідний переклик кращих виробників і тих, кого завод направив до лав Радянської Армії.

Зараз «прожектористи» розгорнули рух під девізом: «Здавати продукцію тільки з першого пред'явлення». Вироби заводу — мийні установки, запасні частини до сільськогосподарських машин, які завжди з нетерпінням чекають хлібороби, мають бути якісними.

В. ГРИЦЕЛЬ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ
ІМ. Д. П. ТРАХТЕНКО

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 115 (1907).

24 ВЕРЕСНЯ
1974 р.

Ціна 2 коп.

ПЕРШІ В ЗМАГАННІ

- За вісім місяців надоїли на кожну корову кілограмів молока:
- Валентина Славенська — колгосп «Дружба» Новоукраїнського району — 3453;
 - Ольга Козаченко — Несватківський відділок радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району — 3156;
 - Світлана Григор — колгосп імені Леніна Долинського району — 3128;
 - Лідія Щербина — обласна сільськогосподарська дослідна станція — 3032;
 - Марія Дзіна — колгосп імені XXII з'їзду КПРС Добровеличківського району — 3012;
 - Надія Третьякова — колгосп «Перше травня» Маловизисівського району — 2923;
 - Ніна Згривець — радгосп «Репродуктор» Кіровоградського району — 2913;
 - Надія Говорун — колгосп імені Ульянова Голованівського району — 2898;
 - Галина Власенко — колгосп імені Шевченка Знаменського району — 2895;
 - Марія Манаша — колгосп «Зоря комунізму» Новоархангельського району — 2862.

Віктор РОЗУМ'ЯК та Володимир ДЗИГОВСЬКИЙ добре знають, що значить забезпечувати безперебійну систему освітлення Гайворонської електричної мережі. Комсомольці підзначаються сумлінним ставленням до своїх обов'язків, встигають також і в громадському житті брати активну участь. Там, де працюють ці електрики, і на господарських фермах, і в будинках трудівників завжди світиться електричні лампочки.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

Вітчизні — наш ударний труд! З ВІДМІННОЮ АТЕСТАЦІЄЮ

Нещодавно в Москві відбулася атестація швейних виробів. Ще 6 моделей жіночого верхнього одягу Кіровоградської швейної фабрики, які створені конструкторами В. Шевченко, Г. Безродченко та Г. Ваніною присвоєно державний Знак якості.

За 8 місяців визначального року п'ятирічки запущено у виробництво, при плані 33, 38 нових моделей, серед яких 4 моделі з державним Знаком якості. Колектив швейної фабрики ударно виконує соціалістичні зобов'язання, бореться за дострокове завершення плану 4-х років дев'ятої п'ятирічки, за підвищення якості продукції. Про це яскраво свідчить той факт, що 17 моделей демісезонних та зимових пальто мають державний Знак якості.

ВИПУСКНИКИ — НЕ ВІДСТАЮТЬ

На переробці та підготовці кормів працюють вчорашні випускники — брати Олександр та Сергій Кривоніси, комсомольці Анатолій Борщов та Микола Драга. Підвозить корми комсомолец Василь Лук'янов. Успіх виробництва залежить і від їх роботи. Завдяки якісно приготовленим кормам, щодобовий приріст тварин становить 380 грамів на кожну голову, що на 50 грамів вище запланованого.

Г. КРИВОНІС, завідувач тваринницьким комплексом колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району.

Планета „МК“ Відкриття XXIX сесії Генеральної Асамблеї ООН

17 вересня в Нью-Йорку почала роботу XXIX сесія Генеральної Асамблеї ООН. Протягом трьох місяців вона обговорить понад сто питань, серед яких головне місце займають проблеми зміцнення миру і міжнародної безпеки, закінчення позитивних процесів у між-

Проти політики „Спільного ринку“

У країнах «Спільного ринку» відбулись масові виступи селян проти сіль-

ськогосподарської політики ЄЄТ, яка служить інтересам аграрних монополій. Рішення про ці акції було прийняте на проведенні на початку вересня в Парижі наради керівників селянських організацій країн «Спільного ринку». В усіх провінціях Бельгії десятки тисяч селян на тракторах та інших сільськогосподарських машинах заповнили основні вулиці багатьох міст країни. Французькі селяни блокували тракторами шляхи, які ведуть до Страсбурга і Анже. Вони збудували

барикади на шляхах, зупинили швидкий поїзд Париж — Тулуза і вручили пасажирів своїм пегіці. Могутні селянські демонстрації були проведені в західнонімецьких містах. На кордоні між ФРН і Данією відбулася спільна демонстрація датських і західнонімецьких селян. Учасники масових виступів вимагали підвищити закупочні ціни на сільськогосподарські продукти, висунули ряд інших вимог.

(ТАРС).

КОЛЕКТИВ комбикормового заводу в четвертому, визначальному році п'ятирічки взяв підвищені соціалістичні зобов'язання — виробити понад план 7 тисяч тонн комбикормів, повністю відвантажити продукцію у відповідності з існуючими планами постачання. Для їх реалізації ми маємо всі можливості. Люди працюють на собі, постійно переосвоюються, план, підвищується якість продукції. Наша продукція має високу калорійність та добру засвоюваність внаслідок введення в неї високоякісної вітамінізованої добавки — премікса, що багата на мікроелементи та ферментні препарати. За освоєння та вдосконалення технології введення кормових жирів в комбикорми комбінату хлібопродуктів № 2 присуджено диплом другого ступеню ВДНГ СРСР. Окрім обласних птахофабрик, ми забезпечуємо кормами тваринницькі та птахівницькі господарства Кримської, Черкаської, Запорізької, Дніпропетровської та інших областей.

Завдяки автоматизації та механіза-

ції більшості виробничих процесів продуктивність праці у нас зросла до 107,4 процента. За 8 місяців план виробництва комбикормів виконали на 109,4 процента. При всіх наших успіхах ми не можемо працювати на повну потужність. Є гальмо у нашій роботі, що зво-

республіки. З птахофабрик Дніпропетровської області до нас женуть машини за комбикормом. «Яскравий» приклад безгосподарності та розбазарювання державних коштів. В той же час керівників управління Одесько-Кишинівської залізниці, Знам'янське відділення заліз-

нів, ми недодали 1708 тонн. З цієї ж причини наприкінці серпня завод простояв більше 20 годин і тепер, замість того, щоб давати вересневий план, ми «тягнемо» і серпневий. Ні нескінченні телеграми, ні розмови віч-на-віч та по телефону не змінюють становище.

Комсомольська організація комбінату хлібопродуктів № 2 не може прохити повз подібні факти безгосподарності.

Ми звертаємось до керівництва вищезгаданих установ з вимогою: налагодити постачання вагонів для відвантаження продукції, не заважаючи нам виконувати державну справу забезпечення птахівницьких господарств нашої республіки комбикормами.

М. БЕРЕЖКО — секретар комсомольської організації комбінату хлібопродуктів № 2, **Н. ЗАДОРЖКО** — групкомсорг комсомольського осередку комбикормового заводу, м. Кіровоград.

ЗА ВЕЛИКИЙ ХЛІБ 1974 РОКУ!

Широкий фронт, ударний темп

Про завершальний етап боротьби на зерновому полі республіки розповідає перший заступник міністра сільськогосподарства УРСР Ю. П. КОЛОМІЄЦЬ.

Присмою відзначити, що хлібороби доклали чимало зусиль для успішного проведення інших життів. На шляху готовності поставлено понад 22 тисячі кукурудзозбиральних комбайнів. Десяті тисячі з них працюватимуть разом з потужними тракторами Т-150. На полях республіки вийдуть також 4750 нових високопродуктивних комбайнів «Херсон-7». Збірники в перерахунок більшості господарств пестяться прогресивним груповим способом.

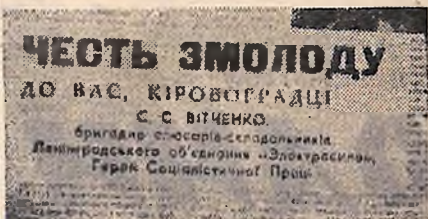
Прикладом продуктивної підготовки до збирання кукурудзи може бути Дніпропетровська область, трудянки якої першими в республіці виконали план продажу хліба державі. Тут часно подбали про розширення зерноочисного господарства, ретельно підготували до роботи всю техніку. Визначено навантаження на кожний комбайн. Складено графік заванезання зерна на токи й осушувальні майданчики. Роботи вирішено вести в дві зміни. В області одержав підтримку заклади хліборобів. Томашівського, Криничанського і Покровського районів до всіх механізаторів, колгоспників і робітників радгоспів розгоріли змагання за своєчасне і високоякісне проведення збирання кукурудзи, солянишки та інших пізніх культур, безумовне виконання зобов'язань по їх заготівлях. Зваживши свої можливості, вони вирішили за 20-23 робочих дні зібрати зерно кукурудзу на всій площі посіву, не допустити втрат і завершити роботу до 1 жовтня, а на ділянках, де вирощуються пізньостиглі гібриди та на насіннєвих площах, — вміру достигання до 5 жовтня.

(РАТАУ).

НЕ МОЖНА залишитися байдужим, прочитавши лист Героя Соціалістичної Праці С. С. Вітенка, людини, яку турбує майбутнє молоді трудової зміни. Його батьківські слова хвилюють і викликають роздуми. Мені подумалося: як багато на виробництві, в колгоспах, на новобудовах таких скромних, простих людей, кот-

відчула я від цієї простої, щедрої серцем жінки. Коли мене прийняли кандидатом у члени партії — Марія Павлівна раділа разом зі мною. Якби мене запитали, хто допоміг мені стати людиною, я без вагання відповіла б: вона, моя наставниця.

Я ще молодий комуніст. Мені потрібно багато вчитися, працювати

НАСТАВНИК. ЛИШЕ ВЕТЕРАН?

ОБГОВОРЮЄМО ЛИСТ С. С. ВІТЧЕНКА «ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ»

рі щодня, кожен мить непомітно, але повсякчас роблять велику справу — виховують робітничу зміну на революційних і трудових традиціях. Своєго наставника — Марію Павлівну Головку завжди згадує з якоюсь особливою теплою і вдячністю. Пам'ятаю, коли прийшла на фабрику — розгубилася. Першою, хто допоміг мені розібратися в складності в'язальних верстатів, була Марія Павлівна. Скільки разів вона підтримувала мене в тяжку хвилину, скільки турботи і материнського піклування

над собою, щоб стати схожою на Марію Павлівну Головку. Але, на мою думку, вчити молоді — завдання не лише сивочолих ветеранів праці. Це — прямий обов'язок комуністів, комсомольців, усіх досвідчених робітників, які повинні прищеплювати вихованням риси нової людини — творця комуністичного завтра.

Л. ПОРКУАН,
в'язальниця, заступник секретаря комсомольської організації Кіровоградської павильної фабрики.

ДЛЯ МАЙБУТНЬОГО

Обов'язок кожного ветерана праці, кожної трудової людини старшого віку дбати про робітничу зміну — їй належить майбутнє. Виступ Героя Соціалістичної Праці С. С. Вітенка запам'ятався мені не лише гостротою поглядів про стан справ на виробництві, але, головним чином, тим, що в ньому глибоко, конструктивно піднімається проблема єднання двох поколінь, старшого і молодшого. Нам, старшому поколінню — виховувати молоді на революційних і трудових традиціях нашого народу.

Я працюю на кондитерській фабриці багато років. Навчив професійні майстерності понад 16 молодих робітників. Треба сказати, що наша професія має, як і багато інших, свою специфіку. Вирішальним в ній є практичний досвід.

В. ГОЛУБОЦЬКИЙ,
кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, бригадир тортового відділення Кіровоградської кондитерської фабрики.

23 вересня — свято болгарських піонерів

Пройшло 30 славних літ від дня створення Димитровської піонерської організації «Септемврийче». Створена в перші дні після перемоги народу, вона перетворилася у справжню школу патріотичного виховання. Нині мільйонна армія піонерів-димитровців гідно зустрічає знаменну дату. «Завжди напоготові!» — так юна зміна Болгарії відповідає на крилатий заклик — «До боротьби за справу соціалізму, за щастя нашої батьківщини, будьте напоготові!». Агентство Софія — Пресс. Фото Б. ЮКСЕЛІЄВА.

До 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників.

ЗУСТРІЧ З БАТЬКОМ

ЙОГО фотографію — на почесному, найвищому місці в квартирі сибірського робітника Віктора Журбіна. Батько сфотографувався в день від'їзду на фронт — і таким залишився на завжди — зосереджений, рішучий, у сірій шинелі, туго обперезаний широким командирським ремешем.

— Мені тоді було лише п'ять років, — згадує Віктор Журбін, — а сьогодні я майже ровесник своєму батькові. Як у пісні: «Батьку, ми ровесники з тобою...».

Щодня батько дивиться з портрета, трюхи суворий, бо час був тоді три-вогний, але в очах його й досі горить вогник життя, і ті очі ніби запитують: «Як справи, сину?». Віктор щоразу в думці каже: «Добре, батьку! Ось уже маю двох онуків, шість сестер — теж твої онуки — росте сім'я Журбіних, нема переводу нашому роду!».

Віктор на все життя запам'ятав ту останню мить, коли батько, такий великий і дужий, такий гарний у своєму військовому вбранні, зайшов попрощатися з сім'єю. Це було вночі — ось-ось мав від'їздити на фронт ешелон з військами, яких всі ці місяці навчав батько, кадровий командир.

— До зустрічі, Вікторе! — мовив батько, піднімаючи ладонь над головою. — Тепер ти — один чоловік в сім'ї залишаєшся, бережи маму, сестер...

А потім потягнувся довгі місяці чекання. На руках у матері — троє дітей, а час поспішив. Важким, дуже важким стало життя в кожній сім'ї навіть тут, у глибокому тилу, на плечі юних, старших і жінок лягли усі труднощі, турботи. Але ніхто не падає духом: працювали, не покладаючи рук, в ім'я перемоги над фашизмом. І на фронт — до рідних — йшли теплі й широкі листи, в яких ні рядка про негоди і гірше, але в яких — скільки сили і щирого побажання, що давали наснагу воїнам.

Писав листи і фронтовик Микола Костянтинівич Журбін, коротко сповіщав про запеклі бої і несласкі походи, просив маму берегти дітей, а їх — щоб берегли матір, допомагали в усьому. «Я повернуся до вас, мої рідні, неодмінно повернуся, ось тільки розіб'ємо ворога».

І ось — лист з госпіталю. Батько пише, що поранення легке, скоро він знову битиме ворога. З дороги на фронт лейтенант Журбін надіслав листівку: «Здорові в порядку, знову — в бій їду. Іду в бій за Радянську Батьківщину, за всіх нас, за щастя народу». А через два місяці, — в січні 1944 року, — коли бої вже йшли на Кіровоградщині, сім'я одержала коротке повідомлення: «Гвардійний лейтенант Журбін Микола Костянтинівич загинув смертю хоробрих під час визволення селища Капітанівка».

Лейтенант Микола Журбін був видатним воїном, багато разів він водив у бій солдатів, запалюючи своїм прикладом відвагу і хоробрість. Ще юнаком він бився проти Колчака, згодом — проти японців, став комсомольцем, командиром залізничної колії майстром, а як напали фашисти — навчав молодих воїнів. На фронті Журбін був командиром кулеметного взводу, гвардійцем.

— Всі ці роки ми чекали свого батька, чекали на зустріч про нього: може тяжко поранений був, може що інше з ним трапилось, — каже Віктор Жур-

бін. — Найбільше ж чекала мати, Евдокія Іленифорівна, яка всі ці роки не вірила в похоронну листівку, все чекала... І я уже сімдесят два роки, і все вона чекала батька додому...

І АВЕСНІ Віктор Журбін та його сестри написали листа в Новоміргородський райвідділкомат на Кіровоградщині, написали і червоном сілде-питам в Капітанівку. На їх листи чуло і уважно відгукнувшись, розповіли, де похований гвардійський лейтенант М. К. Журбін, запросили прийти в гості.

Далеко від українських степів сибірське місто Кемерово. Дуже далеско. Але в дорогу зібрався усі, хто міг: Віктор Журбін з дружиною і маленька дочка Світлана, сестра Віктора Ірина Журбіна-Морозова.

— Іхали ми довго-довго, — ділитися думками Ірина, — ось, гадали, приїдемо, і десь у глухом незнайомому степу — йому ні кінця, ні краю, — знайдемо могилу батька, кругом — незнайомі нам люди, приїдемо, постійно в скорботі біля річки для нас моглини — і знову в далеку зворотню дорогу...

— А тепер ми кажемо — спасибі вам, наші рідні, за все, — додає Віктор Журбін. — Ми знали, що тут, де пролив кров і загинув наш батько, є у нас друзі. Тепер ми переконалися — тут наша рідня, всі тут нам близькі...

Дісно, як рідних, гостинно зустріли сибірські Журбіни і проста українська жінка Марія Ушакова, яка опосид їх водила і все показувала. У всьому їм допомагали теплою своєю серцем і головою виконком Капітанівської селищної Ради Пилип Савич Козельський і секретар виконкому Сергій Миколайович Кіминатий і його дружина передали наші мамі сувенір — український вишитий рушник...

...Ось він стоїть, бронзовий воїн з автоматом, стоїть над братньою могилкою, що вся у квітах і зелені...

— Здрастуй, батьку! Ось ми і зустрілися з тобою, — тихо мовить Віктор, припавши обличчям до могили, обнімаючи її руками...

Букети і вінки кладуть дружина Віктора, сестра Ірина, маленька Світлана — вона вже знає, що тут, у цій могилі, вічним сном спочиває її дідуся Коля...

Тут, біля братньої могили, було тоді багато людей, всі вони розділили горе Журбіних, всі вони підтримали їх словом ширим, теплим поглядом оцей. Потім запросили до столу — і всі відчували тут себе давно-давно знайомими.

— На вокзал нас проводжали десятки людей, — згадує Ірина Миколаївна, — і прощалися ми, як рідні. С. М. Кіминатий і його дружина передали наші мамі сувенір — український вишитий рушник...

...Через тридцять з лишком років відбулася ця зустріч Віктора Журбіна з батьком. І він, і сестра, побувавши на могилі батька, послухавши хвилюючі розповіді про радянських воїнів, на цій землі, пройнявшись ще більшою гордістю за подвиг свого батька, за подвиги усіх радянських воїнів-фронтовиків, ще раз відчували силу братерської дружби.

І. РОМАНЕНКО,
наш громадський кореспондент.

Новоміргородський район.
На знімку: М. К. ЖУРБІН.
Фото 1942 року.

БУТИ, ЯК ДЗЕРЖИНСЬКИЙ

17 вересня в Будинку культури імені Калініна відбувся перший зліт юних дзержинців Кіровоградського району міста Кіровограда, присвячений 97-й річниці від дня народження Ф. Е. Дзержинського.

На зльоті були присутні загоони юних дзержинців шкіль і ЖЕКів Кіровоградського району. В його роботі брав участь ветеран радянської міліції, колишній начальник науково-технічного відділу управління внутрішніх справ при Кіровоградському облвиконкомі В. Ф. Акользін, заступник Кіровоградського районного відділу внутрішніх справ В. М. Цись, інспектор дитячої кімнати міліції В. Л. Гасаренко.

З великою зацікавленістю юні дзержинці слухали розповідь В. Ф. Акользіна, котрий протягом довгих років працював по півдні комсомолу на сторожі правопорядку. Він розповідав, яку неоціненну допомогу приносять загоони юних дзержинців органів радянської міліції. Робота цих загонів — краща пам'ять беззмішного голови Всесоюзної Національної Комісії Ф. Е. Дзержинському.

Командир загону юних дзержинців середньої школи № 9 Леонід Черчел сказав: «Ми залучаємо в загін і дітей, які не відрізняються зразковою поведінкою. Наше завдання — виховувати їх. Ми хочемо, щоб про них говорили: «У цих дітей полум'яні серця і золоті руки».

На зльоті було обрано штаб юних дзержинців Кіровоградського району. Відбулась посьвята в юні дзержинці. Перший секретар Кіровоградського РК ЛКСМУ Я. Бондар вручив посвідчення членам штабу.

На закінчення загоони юних дзержинців отримали пакети з завданнями. А після закінчення зльоту разом з членами оперативного загону вони відправились на чергування.

Т. СМІРНОВА, секретар — завідувача відділом шкільної молоді та піонерів Кіровоградського РК ЛКСМУ міста Кіровограда.

Феодосій Деомидович переводить подих і мовчки вдихається в зал. Тиша така, що чути, як дихають діти у перших рядах. Напружені обличчя — скільки їх? — звернені до нього. Синьою білявка біля вікна, напевно, першокласниця, як розулила ротика, та так і заммерла. П'єсід по парті підпер кулачком щоку, не хлопчик — сама увага. Ще інший, цей, либонь, уже в третьому, а то й четвертому класі, десь подався вперед. На його обличчі — вираз досади і нетерпіння: що ж далі, швидше, ну...

Феодосій Деомидович робить крок вперед, потім крок назад по високій сцені районного Будинку культури, зупиняється і продовжує:

— На сороковий день вийшли з моря сорок рибалок і не було в їхніх руках ні меча, ні щита, ні списа — одні тільки рибальські сіті, із залізної трави сплетені, безсмертною водою кроплени. Пішли сорок рибалок до глухої печери і сказали драконів — годі Годі плюндрувати землю наших дідів, наших батьків, і нашу землю. Годі винищувати рід людський, і звіра, і птаха. Збирайся в останню дорогу...

Заревів дракон, як навіжений і почав плувати полум'ям... Та рибалки тільки сміялися, і не згодувалися на настець, що сміх — то сила всемогутня; доки люди здатні сміятися — доти вони непереможні. І накинупи рибалки на дракона рибальські сіті, із залізної трави сплетені, безсмертною водою кроплени. І втопили ненажеру в морі-океані, аби не сквернило білого світу і не чинив нікому зла...

Замовкає оповідач, мовчать діти, і тільки чути за вікном шурхіт старої акації.

Оце і все, юні мої друзі, — каже Феодосій Деомидович, — а розповідь я пам'ятаю стару непальську легенду для того, щоб ви збагнули, що дракон, то і в війні, найстрашніше лихо, яке може спіткати людство. І багато зусиль треба затратити валим мамам і татам, а також нам з вами, аби накинупи на цей могутній рибальські сіті...

Пройшло три місяці згодом, як завершення свою роботу Конгрес, а цей літній чоловік усе апсупає та виступає.

У школах, на колгоспних фермах, на нарадах передовиків, в Будинку обласного товариства «Знання», у тракторних бригадах, перед делегатами обласної партійної конференції. За три місяці — тридцять виступів. А запрошення немає кінця. Ось і зараз: їдуть до Кіровограда на чергову сесію обласної Ради депутатів трудящих, а зустріч у Вішшанці. Перехопили діти: виступити, будь ласка. Виступив. А що доведеться прийхати в Кіровоград опівночі та що й геть вночотам — сімдесят три роки — то не жарг — це вже справа інша. Його особиста справа.

Посіяні зерна давали сходи. Як було не порадіти їм!

Сам він під враженням Конгресу і газетних повідомлень про події в Чилі уже в грудні вислав 500 карбованців у фонд допомоги цій країні.

Вузька смужка землі на південно-західному узбережжі Атлантичного океану, на протилежному кінці світу надого стала об'єктом його постійних турбот і обволань. Читав літературу про історію цієї країни, драматичної і героїчної волюнтаризму, віднаходив нові і нові деталі з тим, аби щедро поділитися ними з своїми слухачами. У центральній пресі натрапив на серію графічних малюнків Іллі Глазунова, довго вдивлявся в обличчя високочолої людини з акуратно підстриженими вусами і приязною усмішкою.

Життя і смерть президента Альєнде після знайомства з тією лі-

(Закінчення. Поч. в номерах за червень, липень, серпень, 3—10 вересня).

Володимир Базилевський ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ документальна повість

тературою набували якогось особливого символічного змісту. І його голос, вперше почутий в запису на магнітофонну плівку у Кремльському Паладі з'їзду, пристрасний, глухуватий голос трибуна, звучав лікарів й зараз, коли оповідає про те іншим. Чи не тому у два наступні місяці знову відслав у фонд миру сімсот карбованців — фактично усі свої збереження за минулий рік.

На одному з виступів, здається, це було у Вішшанці, літній колгоспник запитав:

— Скажіть, хто зараз очолює Фонд миру?

— Письменник Борис Полєвой.

— Отой, що написав «Повість про справжню людину»?

— Той самий.

— І він вас знає?

Ось тоді й довелося показати цей примірник книжки, на титульній сторінці якої було написано:

«Дорогому Феодосію Деомидовичу

Гетьманцю — найкращій людині на світі, з любов'ю і повагою Б. ПОЛЄВОЙ».

А нижче: «Феодосію Деомидовичу

Гетьманцю — на добру пам'ять з найкращими побажаннями і повагою О. МАРЕСЬЕВ».

Пригадалася остання зустріч з Б. Полєвым у Києві. Тоді він власноручно прикріпив йому медаль «Борцві — за мир». А по всіх урочистостях узяв подружжя Гетьманців під руки і, зівшши їх з крутосходів, сказав печально:

— Оце все думаю, коли б його прийхати до вас, гарні ви мої, люди...

— Приїздіть, дорогий Борисе Миколайовичу, зустрінемо, як належить, — в один голос озвалися Феодосій Деомидович і Марія Миколаївна...

Та чи є вільний час у відомого письменника, незмінного редактора «Юності», активного громадського діяча?

Дивні речі трапляються часом в житті. Ідеш ти, скажімо, геть вмотаний, пригноблений черговою невдачею, і білий світ тобі не милий і раптом на тобі — усміхнеться доля, та не якось там, а на всі тридцять два зуби!

Подібне трапилось і з Феодосієм Деомидовичем в Кіровограді біля центрального парку ім. Леніна. Вийшов з об'єдраного відділу енерговиконання і злий, після чергової баталії з приводем кадрів: потрібен рентгенолог, скільки можна зволікати — аж назустріч жінка. Мила така, серйозна, з рум'янцем як цитка. В одній руці — авоська, з різним господарським начинням, а в іншій — гладіолуси. І все дивиться, очей не зводять... Аж крок ступила...

— Ви Гетьманець?

— Я. А що? — вихопилось майже сердито.

— Тоді не вам... Візьміть, будь ласка, — простягнула свої гладіолуси...

Він узяв їх якось механічно, не думаючи, можливо, тому, що був захоплений і отримав лише тоді, коли вона відійшла на кілька кроків...

— Зачекайте, ви щось плутаєте. Щенького народження аж у січні, — пожуриував, перекопаний, що тут щось не так.

— Не турбуйтеся, ці квіти — ваші. Про нас і читала в газетах і слухала ваш виступ у філармонії, — просто

сказала жінка. — А окрім того — я ще мати двох дітей...

Довго, розчулений і зворушений, дивився їй услід. Ну, чого варті всі прикраси, порівняно з такою аннагородою.

ЗАМІСТЬ ОСТАННЬОГО РОЗДІЛУ.

ПОРА ПІДСУМКІВ. МИЛИЙ,

МУДРИЙ АНДЕРСЕН...

Чоловік іде на службу. Іде са-дом, виплеканий власними руками. В радісному піднесенні аблу-ні. Дмухне вітерець і пелюсткова заметіль — прямо в обличчя. Гудуть оркестри бджіл. Ошалілі від щастя ластівки так і прагнуть своїми чорними ножицями зрізати верхівки дерев. Туркочуть горлиці. Запах землі. Запах живиці. Запах весни.

Чоловік зупиняється, жадібно вдихає той запах, усміхається. Що викликало той усміх? Весна, гарний настрій, щось своє, глибоко затаєне? Хтозна. Швидше і те, й інше. Сьогодні 30 квітня 1974 року. Чоловік приїхав у Добрянку 30 квітня 1929 року. Відстань між цими двома датами у 45 років. 45 років подвигу. Безперервної самовіддачі односельцям. 10 000 операцій. 8000 немовлят. Подумайте тільки — 8000 новонароджених сповістили світ про своє народження на його руках. Руках хірурга. Руках гуманіста. Руках державного діяча. Бо він не тільки подбав про їхнє народження. Він клопочеться їхнім майбутнім.

Пристрасним словом, вірою, переконанням, і заичайно ж — матеріально. На його рахунок — 12 000 карбованців. Ті, які він віддав іншим. Аби довести, що добро для людей — то не абстрактна катего-

рія. А реальність. Призначення. Втім, чи думав він про це? Він просто не міг інакше. Не міг. Бо через дорогу від цього — обеліск. Як пересторога. Як поклик.

Чоловік іде на службу. І не підозрює, що він — живий антипод Мерсо. Героя Альбера Камю. Лауреата премії імені Нобеля. Того самого, котрий твердив, що людина в світі, як у пустелі. Його теорію відчуження спростував усією своєю життєдіяльністю. То й чи тільки його одного? Кому належить твердження про те, що війна — закон природи? Ані Бергсону, філософу, схильному до ірраціонального розв'язання соціальних проблем. Ні, чоловік до-тримується прямо протилежної думки.

Ні, інші проблеми його хвилюють. Все на світі має свої межі. І людський організм теж. Біологічне старіння — процес, з яким не звадаеш аргументацією розуму і серця. Він — хірург. І йому 73. 45 з них — його правця гідно тримала скальпель. Та чи має він морально право тримати його й надалі? Ризикувати життям людей? Що ж тоді — на спочинок? Та ж лишається слово!

Чоловік іде на службу і згадує оповідку мудрого Андерсена. Безподібного Христівана, який розумівся на людських чеснотах і знав, чим суцзя справжня людина. Коли це було? Давно, дуже давно. Студентом зняв записаний томик з полиці бібліотеки професора Томпсона. Звідті й дізнався про історію старого дзвону. Той дзвін упав з дзвіниці, тріснув і не годен був більше для служби: на його місце почепили новий. Та ось прийшли на кладовище мати з сином, зупинилися перед старим дзвоном і почала мати розповідати хлопчину, як дзвін протягом століть робив свою справу: дзвонив і на весіллі і на похорон, сповіщав про радість і про жахи пожеж.

Уважно слухав хлопчик оповідь матері. І зовував старий дзвін у його серці так, як дзвонив він колись у дні своєї молодості. І що з того, що судилося йому піти в переплавку, коли задзвонило хлоп'яче серце.

Ах милий, мудрий Андерсен, він добре знав, що ніщо на світі не минає марно...

Ф. Д. ГЕТЬМАНЕЦЬ З ОДНОСЕЛЬЦЯМИ,

Фото В. КОВПАКА.

СПОМИН ПРО СЕРПЕНЬ

Володимир БАРАМБА

ПОВЕРНЕННЯ З ПОЛЯ КОВАЛІ

Щось в серці спалахнуло, наче сонце. І нині душа моя освітлена бринить. Силіває серпень срібляни волоконцем і журавлі п'ють воду із криниць. Медово пахне хлібом у степу. В настіг співучий огорнувся вечір. Стерня в росі холодне, мов терпуг. А десь схилиється земля на плечі. Поважно живварів стріча село. Рокіт машини стихає на майдані. Діплом ще дихають закурені кардани, до кузовів вантажачи зерно. Крокує втомлено до хати хлібороб. П'янить його і тиша вечорова. І спокій, що напруження збороз, бриліючи, як пісня коліскова. Цей день, мов відгук вічності несус, і степ, що з сонцем оживає влітку, і серцем вибрану людей земну красу, і їх життя, що серцем розуміти.

Нарешті все. Димить підкова з гарту. Затихнув молот. Дотліла зола. Коваль неквадом Запалив цигарку. Підправив вуса. Піт змахнув з чола. Іде на двір. Ні дзвону. Ні людей. Привітно зорі Світяться старому. Над пругом степу Догоріє день. І руки знично Пожинають втому.

НІЧНА СІВБА Пахне солодко і гірко Полюновий степ. Покотилась небом зірка. Місяць зісхис сери. Засвітилися Стожари. Грає щі в дуду.

За селом скриплять мажари. Трактори гудуть. Славно, славно серед степу Місячно вночі. Як зайшли в загінку третю Хлопці-сіваві.

Над водою чайки закричали. Прокричали радість на віку. Дівчина стояла на причалі І всміхалась мило юнаку.

А на небі хмари, як перлини, Простелились з заходу на схід. За причалом дві ягали стежили, І обидві — на дівочий слід.

Лише б цвіла Зоря червона в небі, Та щоб були, Весна, орач і плуг.

І щоб з твоїх Селянських добрих рук Тепло душі Перелізалось в зерні, Та щоб яріло Сонце у степу. Та щоб ми йшли Прямою борозною.

Та щоб всяк думав Думу не терпку, І серце тішило Працею землею. м. Кіровоград.

На старті — багатоборці

Водна станція ДСТ «Буревісник» та стадіон СК «Зірка» протягом двох днів були у розпорядженні багатоборців комплексу ГПО (перша група колективів фізкультури обласного центру). До програми змагань входили поєдинки з легкоатлетичного кросу, плавання, бігу на 100 метрів, метання гранат, штовхання ядра, стрибків у висоту та довжину.

В командному заліку перемогу здобув дружний колектив факультету фізичного виховання педінституту, який набрав 5551 очко. В багатоборстві спортклубу «Зірка» 4922 очка, треті призери — представники технікуму сільськогосподарського машинобудування — 4698 очок.

ГАНДБОЛ

І цього року — чемпіони

П'ять днів на Кіровоградському стадіоні СК «Зірка» тривала першість обласної ради ДСТ «Спартак» з ручного м'яча. В іграх брали участь команди всіх десяти обкомів профспілок. Без поразок провели матч серед колективів першої групи представники профспілки авіапрацівників — мишулоричі чемпіони. А в другій — сильнішими виявилися гандболісти обкому профспілки працівників зв'язку.

Спорт

ФУТБОЛ

«Граніт» — «Зірка» — 1:0

У тридцятому турі розіграної чемпіонату країни з футболу серед команд майстрів класу «А» другої ліги Кіровоградська «Зірка» грала у Черкасах з місцевим «Гранітом».

Матч розпочався обопільними атаками. Перша половина гри проходила у рівній боротьбі, та помилка воротаря Кіровоградців, за три хвилини до перерви, дала змогу вийти господарям поля вперед. Рахунок 1:0 не змінився до кінця матчу.

Наступний календарну гру «Зірка» проведе також на виїзді 27 вересня у Чернігові, а 24 вересня на Кіровоградському стадіоні спортивного клубу «Зірка» відбудеться спортивне свято, присвячене 30-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. Завершить його товариський матч. Футболісти «Зірки» зустрінуться з вождарем Клубу Радянського Союзу 1974 року, оспіваним складом майстрів вищої ліги — китівським «Динамо».

В. ШАБАЛІН.

НАШ ГІСТЬ — ЖУРНАЛ

23 ПОНЕДІЛОК

«В нашій країні, — говорив на XVII з'їзді ВЛКСМ Л. І. Брежнєв, — здавна найбільш почесним у народі було звання майстра, умільця...». Про них складаються і легенди — згадаймо майстра Нестора, який сокирою змайстрував знамениті Кіжі; або Лівшу, що підкував механічну блоху...

Про умільців сьогодні, творчий пошук нашої молоді, про чудову техніку, яку творять нині своїми руками, розповідає на своїх сторінках щомісячний журнал ЦК ВЛКСМ «Моделіст-конструктор». Незвичайні саморобні снігоходи і електроавтомобілі, складні моточовни і небачені планери-змій, стереофотоапарати власної конструкції і радіопаратура об'ємного звучання — лише деякі зразки тієї багатоманітності аматорської техніки, розповіді про яку можна знайти на сторінках цього видання. Юні техніки дізнаються звідси про конструкції і моделі, які створюють їх ровесники чи відомі спортсмени-моделісти. В ньому широко виявлено кращий досвід молодих новаторів, ентузіастів технічної творчості, учасників Всесоюзного огляду НТМ. Вони знаходять тут корисні поради і цікаві раціоналізаторські пропозиції, новинки винаходів громадських конструкторських бюро, корисні для впровадження на виробництві.

Сьогодні ми знайомимо читачів з матеріалами, які підготувала редакція журналу «Моделіст-конструктор» для нашої газети.

ПОЛЬОТИ НА „ДРАКОНІ“

СМІЛИВЦІ 20-го віку, продовжуючи традиції перших підкорювачів повітря, конструюють найрізноманітніші, а часом фантастичні літальні апарати. Мікролітаки і новітні кулі, наповнені теплим повітрям з допомогою паяльної лампи, екрановані і «літають тарілки» — ось далеко не повний список саморобної техніки, що може підняти людину в повітря. Один з них ледь-ледь відривається від землі, інші непацехи орли, гордо крутують під хмарами...

Літаючий апарат, про який сьогодні йде мова, з'явився зовсім недавно. Він навіть не має ще постійної назви. «Крило Рогалло», парашейдер, дельтоплан, трикутний змій, нарешті, «Дракон» — так називають його в різних країнах. За формою він відпа-

лено падає радянський понадзвуконний лайнер Ту-144, хоч на ньому немає жодного двигуна і літає він як звичайний, знайомий кожному хлопчаків, палерівний змій «монах». Тільки замість хвоста, який надає «монаху» стійкості, до «Дракона» підвішено легке сидіння для людини. Першим у нашій країні польоти на «Драконі» освоїв воднолюбник: брати Казенови — в Саратові, Л. Тимошук і В. Вилинський — у Москві. Вони піднімалися в повітря, буксуючи швидкохідними катерами на підводних крилах. Висота таких польотів не перевищувала 15–20 метрів, довгочасність і дальність також були незначними. Але восною 1974 року москвич Михайло Гохберг, майстер спорту з водних лиж, забрався на своєму «Драконі» на вершину гори Черет і здійснив звідти вільний політ, який безумовно повинен увійти в історію бездвигунного літання: дальність його перевищила 5 кілометрів, а висота, на якій летів відважний спортсмен у районі ущелини Донгуз-Орун, була понад тисячу метрів.

Будова «Дракона» нескладна. Для його виготовлення потрібні близько 25 метрів тонкостінних дюралевих труб і 35 метрів синтетичної парусини, або тонкої плащової тканини.

АВТОРОЛЕР, як назвав його автор, або ж двоколісний автомобіль зацікавляє насамперед тим, що його можна змайструвати самому — з окремих деталей і вузлів старого моторолера. При цьому в конструкції будуть поєднуватися як ознаки моторолера чи мотоцикла — двох коліс, система управління, невелика вага, — так і переваги автомобіля: напівзакритий корпус, порівняно великий комфорт, приємний зовнішній вигляд.

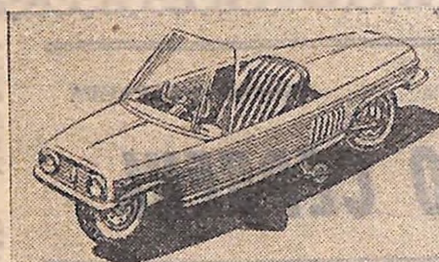
Ще однією перевагою авторолера вважають також надійні гальмові характеристики і більшу стійкість, аніж у моторолера,

Відмінна особливість авторолера, крім автомобільного корпусу, — наявність двох бокових коліс, які служать для підтримки машини і можуть при необхідності прибиратися. Ці колеса, опускаючись при повільній їзді, дають змогу машині зберігати вертикальне положення на невеликій швидкості, перед світлофором, на місцях стоянки.

Для забезпечення легкості, міцності і доброї ремонтоздатності корпус авторолера пропонують виготовити із склопластики. Для цього користуються методом виклеювання із склотканини чи звичайного матеріалу на епоксидній, поліефірній смолах. Тех-

АВТОРОЛЕР — ДВОКОЛІСНИЙ АВТОМОБІЛЬ

Ця машина запропонована читачам журналу «МОДЕЛІСТ-КОНСТРУКТОР» І. ЄВСТРАТОВИМ.

нологія виклеювання корпусу дозволяє добре відома, неодноразово витлумачувалася і на сторінках журналу «Моделіст-конструктор». Метод виклеювання дозволяє надати корпусу красивих обтічних форм, використати декоративні елементи в оформленні; дає можливість виготовити кілька однакових машин.

Моделіст-Конструктор

ЯКА Ж то зима без снігу? Або ж ялинка без вогні! Блиск новорічних прикрас, спалахи гірляд, веселе миготіння різноколірних ліхтариків, переливи «зірок» і «сніжинок» — фантастичні світлові ефекти приносять багато радощів дітворі, створюють піднесений, святковий настрій, у дорослих.

Важко бути оригінальним, розповідаючи про новітню техніку. Здається, стільки вже придумано і зроблено — тема вичерпана. Та ні! І той, хто з електрою «на ти», і недосвідчений новачок однаково починають ці-

кавитися «ялинковою» автоматикою, тільки по відкриваються передноворічні базари.

Проте біда — звичайним перемикачем ялин-

ЗАСВІТИСЯ, ЯЛИНКО

кових гірлянд зараз вже нікого не здивуєш. А хочеться ж зробити щось таке, щоб ялинка засяяла в усій своїй красі.

Особливо ефектним і красивим буде видиво вогників, що рухаються. Вони перебігають з однієї лампочки на іншу,

створюючи враження потоку, швидкоплинного каскаду чи мерехтливої світлової картини.

Як же діють подібні пристрої? Найпростіше досяг-

нути ефекту «вогнів», що біжать» з допомогою нескладного пристосування, що складається із електродвигуна з редуктором і розподільного механізму; він чередує у певній послідовності групи ламп всієї гірлянди.

Ефект руху буде особливо вражаючим, якщо перемикачі не три, а чо-

тири, і навіть шість груп ламп. Однак тут не обійтися вже без складної електронної техніки. По суті, мова йде про найпростіший обчислювальний прилад, що здатний автоматично, у визначеній порядковості перемикачі різні групи ламп. Можна використати при цьому як прискорювач, так і сповільнювач на другу, змінювати напрямки руху... І наслідок сприятиме вашому гарному настрою — ялинка буде ще привабливішою, справді святою.

САНИ З ПРОЦЕЛЕРОМ

Характеристики саморобних «аеросаней», що постійно публікуються в журналі «Моделіст-конструктор», підказали школярам, членам гуртка технічної творчості Будинку піонерів міста Стародуба з Брянської області, ідею створення власної конструкції моторних саней з процелером.

Складені із заглушених деталей, а також із виготовлених самими гуртківцями по кресленнях журналу, аеросані «Стародуб» на випробуваннях минулої зими показали визначні ходові якості, швидкість — до 80 км на годину.

ПІШКИ ПО ВОДІ

Так називалась стаття, вміщена в одному з літніх номерів журналу «Моделіст-конструктор», яка викликала великий інтерес читачів. Вона розповіла про незвичайні лиж-водоходи, створені жителем сибірського міста Тобольська А. Русановим.

Виготовлені з легкої пористої пластмаси — пінопласту — вони вільно витримують вагу людини і дозволяють ходити на них... по воді.

ПЕРША ПРОГРАМА. 16.30 — «Тваринництво — ударний фронт». (Харків). 17.05 — Телевізійний документальний фільм «Павло Перуда». (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Реклама, оголошення. (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Театр «Дзвіночок». (М). 18.30 — «Зустрічний плач Пензенської області — у дії». (М). 19.15 — Кольорове телебачення. Опера П. І. Чайковського «Іоланта». (Ленінград). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Документальний екран». (М). 22.45 — Кольорове телебачення. «Снігас С. Захаров». (Ленінград). 23.20 — «Спортивні шоденники». (М). 23.40 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.05 — «В ефірі» — «Молодість». (М). 16.35 — Кольорове телебачення. «Наш сад». (М). 17.05 — «Твій вітальний час». (Донецьк). 18.00 — «Орбіта дружби». (Одеса). 18.30 — Телефільм «Лист з безсмертя». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кінострічки героїчного подвигу. «Циклон починається вночі». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Сатиричний об'єктив». (К). 21.50 — «На дачах республіки». (К). 21.55 — Міжнародні змагання з танцюболу. СРСР — Югославія. (Запоріжжя). 22.55 — Вечірні новини. (К).

24 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радянська гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Фільм — дітям. (М). 10.45 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 11.15 — Телефільм «Футбол без м'яча». (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська мова для учнів 8 класу. (К). 12.05 — «Доброго вам здоров'я». (К). 12.35 — Художній фільм «Циклон починається вночі». (К). 13.55 — Художній телефільм «Майор Вихор». 1 і 2 серії. (К). 16.20 — До 20-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників. «Шляхами бойової слави». (Львів). 17.10 — Концерт. (Кіровоград). 17.40 — «Екран переможців соціалістичного змагання». (К). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «У кожного малюнка — сонце». (М). 18.30 — «Подвиг». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Міжнародна зустріч з хокею. Канада — СРСР. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Обличчя друзів». (М). 22.15 — Кольорове телебачення. Концерт лауреатів Московського обласного фестивалю комсомольської пісні. (М). 23.35 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радянська гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Фільм — дітям. (М). 10.45 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 11.15 — «У нас в гостях болгарські письменники». (М). 12.00 — «Воротар». Телефільм. (Кіровоград). 15.05 — Програма документальних фільмів. (М). 16.10 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 16.30 — «Зустріч з письменником». М. Григор'єв. (М). 17.00 — «Інтер». «Візерунки». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Вогнище». (М). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Музичний фільм «Осінні етюди». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.40 — Дні Польської культури на Україні. Виступ першого заступника міністра науки вищої освіти і техніки ПНР професора Л. Каспешка. (К). 19.55 — А. Папані. «Світ перевернувся». Вистава. (Харків). В перерві — «На добраніч, діти!». (К). Програма «Час». (М). 22.45 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-33, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової готівки, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ПОГОДА

Вдень, 21 вересня, на території області і в місті Кіровограді передбачається малохмарна, без опадів погода. Вітер змінний напрямків, 5–8 метрів за секунду. Температура повітря по області 18–23, по місту — 20–22 градуси тепла.

За даними Українського бюро погоди 22–23 вересня передбачається мінлива хмарність, переважно без опадів. Вітер змінний напрямків, 3–7 метрів за секунду. Температура повітря вночі 4–9, вдень — 18–23 градуси тепла.